

Dosarul nr. 3ra-699/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: L.Holevițaia)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Bostan, V.Negru, A.Pahopol)

ÎNCHEIERE

8 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului depus de Cristina Andriuța reprezentată de Valentin Andriuța,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Andriuța împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, persoană terță Inspectoratul General de Carabinieri cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea emiterii actului,

împotriva deciziei din 28 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Cristina Andriuța și a fost menținută hotărârea 2 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 3 aprilie 2019 Cristina Andriuța a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, intervenient accesoriu Departamentul trupelor de carabinieri (în prezent Inspectoratul General de Carabinieri) cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea emiterii actului.

În motivarea acțiunii a indicat că la 11 februarie 2019 a depus în adresa Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI raportul cu nr. 2184, solicitând includerea perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 (perioadă considerată a fi lipsă forțată de la serviciu) în calcularea termenului de aflare în grad special și examinarea posibilității și oportunități includerii aceleiași perioade în vechimea în serviciu special.

Drept temei pentru înaintarea solicitărilor a constituit emiterea de către Departamentul trupelor de carabinieri a Ordinului nr.34 din 6 februarie 2019 „Cu privire la executarea încheierii nr.023-90/19 din 16.01.2019 privind primirea, intentarea procedurii de executare, emis de către executorul judecătoresc ”Ghețiu Liudmila”, ordin prin care Departamentul trupelor de carabinieri în temeiul hotărârii instanței de judecată dosarul nr.3-157/2016, m-a restabilit în drepturile încălcate”.

Ca rezultat al examinării cererii/raport, pârâtul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră la 27 februarie 2019 a emis răspunsul nr.35/8-1-1060, cu care a făcut cunoștință la 4 martie 2019, prin care a indicat că asupra celor revendicate urmează să se expună Departamentul trupelor de carabinieri în calitate de autoritate emitentă a Ordinului nr.208 din 27 octombrie 2016 prin care a fost stabilită vechimea în serviciul militar/vechimea totală în serviciul militar a reclamantei.

În opinia sa, această abordare este una neîntemeiată, nefondată, lipsită de suport factologic și temeii juridic, deoarece prin ordinul Departamentului trupelor de carabinieri nr.34 din 6 februarie 2019 a fost restabilit dreptul încălcat de către ultimul, drept care a constituit în refuzul de a-i permite de a-și înceta concediul de îngrijire a copilului și de a-i fi stabilit timp de muncă parțial cu păstrarea indemnizației pentru îngrijirea copilului.

Astfel, în rezultatul emiterii ordinului menționat supra, dânsa a fost restabilită în drepturi, prin urmare, pe perioada 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 acesteia i-a fost stabilit timp de muncă parțial, iar potrivit prevederilor art.97¹ alin.(2) a Codului muncii, în contextul alin. (1), activitatea în condițiile timpului de muncă parțial nu implică limitarea drepturilor salariatului privind calcularea vechimii în muncă, a stagiului de cotizare (cu excepțiile prevăzute de lege), privind durata concediului de odihnă anual sau limitarea altor drepturi de muncă.

Cu referire la solicitarea de includere a perioadei 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 în calculul termenului de aflare în grad special, reclamanta a precizat că, la 24 octombrie 2016 s-a angajat la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră având un anumit grad militar, iar o dată cu angajarea ca funcționar public cu statut special gradul militar, i-a fost echivalat cu cel special.

Prin urmare, perioada pentru care i-a fost stabilit timpul de muncă parțial urmează a fi considerată ca activitate în cadrul serviciului militar, urmând a fi inclus în calcul pentru obținerea următorului grad special.

Aceasta deoarece conform prevederilor art.21 alin.(1) a Legii nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, gradul special următor se acordă la expirarea termenului de aflare în gradul anterior cu condiția îndeplinirii cumulative a prevederilor alin. (3). Potrivit alin.(5) al aceluiași articol, termenul de aflare într-un grad special se calculează din ziua acordării acestuia. Totodată, potrivit prevederilor alin.(6) lit.b) al aceluiași articol, perioada de aflare într-un grad special nu include: perioada în care funcționarul public cu statut special beneficiază de alte concedii decât cel de odihnă anual, cel medical, cel de odihnă anual suplimentar sau cel de studii, situație în care s-a aflat dânsa, or, aceasta s-a aflat în concediu de îngrijire a copilului de la 20 septembrie 2014 până la 1 februarie 2016 când i-a fost stabilit timp de muncă parțial de către Departamentul trupelor de carabinieri care a emis ordinul nr.34 din 6 februarie 2019.

Respectiv perioada cuprinsă între 1 februarie 2016 și 24 octombrie 2016 (circa 08 luni și 23 de zile), urmează a fi inclusă în calculul perioadei pentru obținerea următorului grad special, acest drept fiind restabilit de către Departamentul trupelor de carabinieri prin emiterea Ordinului nr.34 din 6 februarie 2019.

În aceeași ordine de idei, a specificat că Departamentul trupelor de carabinieri nu are atribuții de a-i calcula perioada de aflare în grad special, aceasta fiind obligația angajatorului, în speță Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, prin urmare, în

situația în care Andriuța Cristina de la 24 octombrie 2016 nu mai este angajata Departamentului trupelor de carabinieri, consideră că ultimul nu are nici un temei legal de recalculare a termenului de aflare în grad, or, acordarea următorului grad special este atribuția și obligația Inspectoratului General al Poliției de Frontieră ca entitate juridică cu care reclamanta are relații de muncă.

Totodată, a declarat că, toată informația necesară pentru calcularea termenelor de aflare în grad special se află în posesia Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, și anume în dosarul personal al angajatului, dosar care potrivit prevederilor art.8 alin.(2) a Legii nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne este întocmit într-un singur exemplar pentru toată perioada activității de serviciu în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu atât mai mult că conform art.71 alin.(1) a actului legislativ menționat supra, vechimea în gradele speciale acordate anterior se calculează conform prevederilor prezentei legi.

Potrivit reclamantei, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră în mod neîntemeiat a indicat asupra faptului că asupra revendicărilor urmează să se expună Departamentul trupelor de carabinieri, deoarece această poziție nu este bazată pe nici un temei juridic, or, în răspunsul oferit nu a fost indicat care este temeiul legal prin care Inspectoratul General al Poliției de Frontieră își întemeiază poziția pe faptul că Departamentul trupelor de carabinieri urmează să se expună asupra revendicărilor.

Cu referire la solicitarea privind examinarea posibilității și oportunități includerii aceleiași perioade în vechimea în serviciu special, reclamanta a susținut că la 1 decembrie 2018 a intrat în vigoare Legea nr.270 din 23 noiembrie 2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, act legislativ ce a schimbat radical modul de calculare a salariului în sectorul bugetar, fiind inclusă noțiunea de treaptă de salarizare ce este considerat a fi nivelul salariului de bază al funcției raportat la vechimea în muncă. Totodată, întru realizarea prevederilor actului legislativ menționat supra, a fost emisă Hotărârea Guvernului nr.1231 din 12.12.2018 pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii nr.270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, fiind aprobat Regulamentul cu privire la modul de determinare a perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare, anexa nr.2 a Hotărârii de Guvern. Potrivit pct.I a Regulamentului menționat supra, prezentul Regulament dispune procedura de determinare a perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă, în funcție de categoriile de angajați din sectorul bugetar.

Întru respectarea prevederilor expuse, a fost emis Ordinul nr.240 din 27 decembrie 2018 prin care a fost stabilit că la 1 decembrie 2018 angajata Cristina Andriuța avea vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare de 9 ani 4 luni și 27 zile.

Conform prevederilor pct.3 al Regulamentului, la determinarea perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă pentru funcțiile cu statut special, inclusiv funcționarii publici cu statut special din cadrul apărării naționale, ordinii publice și securității statului, se iau în considerare mai multe perioade, printre care și subpct.2 lit.a), c), k) care indică, perioadele în care persoanele care ocupă funcții cu statut special, inclusiv

funcționarii publici cu statut special: a) au efectuat serviciul militar activ, serviciul special în organele afacerilor interne, în Armata Națională a Republicii Moldova, Serviciul Grăniceri al Republicii Moldova, Departamentul Trupelor de Carabinieri, Serviciul Protecției Civile și Situațiilor Excepționale, alte formațiuni militare (speciale) create în conformitate cu legislația Republicii Moldova; c) au efectuat serviciul în organele apărării naționale, ale securității statului, ale ordinii publice, atât în funcțiile corpului de ofițeri, cât și în cele ale corpului de agenți/trupe/sergenți/subofițeri; k) s-au aflat la studii în instituțiile de învățământ superior civil, învățământ cu frecvență, calculându-se 6 luni de vechime în serviciu pentru un an de studii, dar nu mai mult de cinci ani de studii; subpct.5) perioada aflării funcționarului public cu statut special în concediul de maternitate și în concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului.

A susținut că, s-a aflat în cel puțin trei situații menționate supra, și anume, s-a aflat la studii în învățământ superior cu frecvență, a activat prin contract deținând o funcție cu statut militar în cadrul Departamentului trupelor de carabinieri și respectiv s-a aflat în concediu de maternitate și concediu de îngrijire a copilului, prin urmare, vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare urma a fi efectuată luându-se în calcul activitatea și perioadele menționate.

Reieșind din acest aspect, reclamanta Cristina Andriuța a indicat în solicitare examinarea oportunității și posibilității includerii în calcul a perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016, or, această perioadă se suprapunea peste perioada de aflare în concediu pentru îngrijirea copilului, perioadă care urma a fi inclusă în calculul vechimii în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare la data de 1 decembrie 2018 de către angajatorul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră.

Totodată, reclamanta a mai specificat că conform prevederilor pct.11 a Regulamentului, vechimea în muncă, determinată pentru fiecare categorie de angajați din sectorul bugetar în conformitate cu prezentul Regulament, se calculează cumulativ, indiferent de întreruperile pe care le-a avut persoana, iar pct.13 prevede în mod expres că, drept documente pentru determinarea vechimii în muncă pot servi: carnetul de muncă, pentru perioada de până la 28 decembrie 2018, și dosarul personal al angajatului, adeverințe semnate de conducătorii și contabilii-șefi ai instituțiilor, organizațiilor sau întreprinderilor respective, autentificate prin ștampilă, în care trebuie să se facă în mod obligatoriu referință la documentul (ordin, dispoziție etc.) care confirmă vechimea în muncă.

A consemnat și faptul că, după parvenirea răspunsului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr.35/8-1-1060 din 27 februarie 2019, reclamanta Cristina Andriuța a ajuns la concluzia că vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare a fost efectuată numai în baza Ordinului nr.208 din 27 octombrie 2016 emis de către Departamentul trupelor de carabinieri în care a fost stabilită la data de 24 octombrie 2016 vechimea totală în serviciul militar 07 ani 03 luni și 09 zile și respectiv a perioadei de activitate în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, or, la 1 decembrie 2018 i-a fost stabilită vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare de 9 ani 4 luni și 27 de zile, fără a fi inclus în calcul perioada aflării în concediul pentru îngrijirea copilului.

Astfel, în vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare, urmau a fi incluse la 1 decembrie 2018 următoarele perioade: studiile - 1 an 10 luni și 13 zile (ordinul DTC nr.208 din 27.10.2016); serviciul militar – 5 ani 4 luni și 26 zile

(ordinul DTC nr.208 din 27.10.2016); concediul de îngrijire a copilului - 2 ani 1 lună și 4 zile (Ordinul DTC nr.132 ef. din 23.09.2014); activitate în IGPF - 2 ani 1 lună și 7 zile; total vechime în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare - 11 ani 5 luni 20 zile.

A mai specificat că, vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare stabilită de către pârât la 1 decembrie 2018 a constituit de fapt 9 ani 4 luni și 27 zile, ceea ce este cu circa 2 ani mai puțin decât vechimea calculată potrivit Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1231/2018, iar un simplu calcul matematic indică asupra faptului că în vechimea de muncă pentru stabilirea treptei de salarizare nu a fost inclusă perioada concediului pentru îngrijirea copilului, deși pct.3 subpct.5) a Regulamentului cu privire la modul de determinare a perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr.1231/2018 prevede în mod expres că la determinarea perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare și perioada aflării funcționarului public cu statut special se ia în considerare aflarea salariatului în concediul de maternitate și în concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului.

În acest aspect consideră că, Departamentul trupelor de carabinieri nu are nici o atribuție pentru a se expune asupra revendicării privind includerea perioadei de 01 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 în vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare, or, reclamanta nu se află la moment în relații de muncă cu Departamentul trupelor de carabinieri, deținând de fapt o funcție cu statut special în cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, care potrivit prevederilor art.12 alin.(1) și (8) a Legii nr.270 din 23.11.2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar, stipulează în mod expres: atribuirea pentru personal a unei noi trepte de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă se efectuează prin actul administrativ al conducătorului unității bugetare de la data atingerii următoarei tranșe de vechime în muncă. Modul de determinare a perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare se aprobă de Guvern.

Totodată, potrivit pct.14 a Regulamentului cu privire la modul de determinare a perioadei de vechime în muncă pentru stabilirea treptelor de salarizare, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr.1231/2018, atribuirea personalului la o nouă treaptă 5 de vechime în muncă se efectuează prin act administrativ al conducătorului unității bugetare din data atingerii următoarei tranșe de vechime în muncă.

În concluzie, se desprinde obligația unității bugetare din care face parte angajatul să stabilească vechimea în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare, iar Departamentul trupelor de carabinieri nu are nici o atribuție sau obligație în acest sens, prin urmare, se constată netemeinicia afirmațiilor înserate în răspunsul pârâtului nr.35/8-1-1060 din 27 februarie 2019.

Ține să menționeze că, modul în care a fost formulat răspunsul menționat supra creează o stare de incertitudine reclamantei Cristina Andriuța, și anume: nu este clar dacă Ordinul Departamentul trupelor de carabinieri nr.34 din 6 februarie 2019 anexat la cerere a fost sau nu luat în considerație de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră; a fost expediată de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră solicitare către Departamentul trupelor de carabinieri pentru a se expune asupra revendicărilor în calitate de autoritate emitentă a Ordinului nr.208 din 27 octombrie 2016 sau este recomandat/indicat cet.Andriuța Cristina să efectueze această solicitare către Departamentul trupelor de carabinieri; răspunsul urmează a

fi considerat ca un refuz a solicitărilor de includere în calcul pentru oferirea următorului grad special a perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016, precum și includerea aceleiași perioade în calcul la determinarea vechimii în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare, sau răspunsul este unul intermediar până la examinarea de facto și de iure a solicitărilor; care este modul de contestare și termenul de contestare în caz de dezacord cu răspunsul primit; care este temeiul legal în cazul în care răspunsul este totuși considerat ca fiind un refuz.

În situația de fapt și de drept creată în mod inconștient sau intenționat de către persoanele care au examinat cererea angajatei Cristina Andriuța, ultimei îi sunt încălcate drepturi fundamentale, și anume, beneficierea de o treaptă de salarizare corespunzătoare vechimii în muncă, dreptul de a obține următorul grad special în termen legal, dreptul de a cunoaște care este modalitatea, termenul și instanța de contestare a răspunsului oferit etc.

A notat că, după recepționarea răspunsului pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră nr.35/8-1-1060 din 27 februarie 2019, la 11 martie 2019 a adresat o cerere către intervenientul accesoriu Departamentul trupelor de carabinieri, prin care a solicitat expunerea asupra solicitărilor de calculare a vechimii în muncă, în modul în care au fost formulate în cererea adresată pârâtului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Prin răspunsul Departamentului trupelor de carabinieri nr.1/2-A54/19 care a fost recepționat la 22 martie 2019, a fost descris cu trimiteri la prevederi legale și normative, care este entitate responsabilă de efectuarea calculelor vechimii în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare, acordarea următorului grad special și respectiv calcularea vechimii în muncă pentru obținerea dreptului la pensie.

În rezultat, consideră necesar de menționat că, prin neincluderea în calcul a vechimii în muncă a perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 (lipsă forțată de la muncă) reclamantei, i se mai încălcă încă un drept social prevăzut de art.40 alin.(1) și (2) a Legii nr. 288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, fiind lipsită de dreptul de a beneficia de un concediu anual de odihnă de 40 de zile, calculate reieșind din faptul că vechimea în muncă cu includerea perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 (Ordinul DTC nr.34 din 09.02.2019) depășește termenul de 10 ani, totodată, ceea ce urmează a fi inclus în calculul vechimii în muncă ce acordă dreptul la concediu de odihnă anual este specificat în prevederile art.41 a Legii nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Din considerentul că prin răspunsul pârâtului nr.35/8-1-1060 din 27 februarie 2019, reclamantei i-au fost efectuate calcule greșite a vechimii în muncă pentru următoarele drepturi: stabilirea treptei de salarizare (Anexa nr.2 a Hotărârii Guvernului nr.1321 din 12.12.2018); calculul perioadei de aflare în grad special (art.21 a Legii nr.288 din 16.12.2016); beneficierea de stabilirea concediului anual de odihnă în mărime de 40 de zile calendaristice (pentru angajații cu statut special care au vechime în muncă peste 10 ani, art.40, 41 a Legii nr.288 din 16.12.2016) și i s-a adus un prejudiciu material din cauza stabilirii unei vechimi necorespunzătoare, iar în rezultat și un calcul al salariului în detrimentul acesteia, a fost depusă prezenta acțiune în contenciosul administrativ.

Cristina Andriuța a solicitat constatarea ilegalității refuzului pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră nr.35/8-1-1060 din 27 februarie 2019; obligarea pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră la includerea în calcul pentru determinarea perioadei de aflare în grad special pentru obținerea următorului grad special a perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 (lipsă forțată de la muncă); obligarea pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră la determinarea vechimii în muncă pentru stabilirea treptei de salarizare cu includerea perioadei concediului pentru îngrijirea copilului 20 septembrie 2014 – 1 februarie 2016 și a perioadei de activitate cu timp parțial de muncă 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 , începând cu data de 1 decembrie 2018; obligarea pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră la efectuarea recalculării salariului de la data de 1 decembrie 2018 reieșind din treapta de salarizare determinată cu includerea perioadei de aflare în concediu pentru îngrijirea copilului și a perioadei de timp de muncă parțial și achitarea diferenței de salariu; obligarea pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră de a include în calculul vechimii în muncă pentru acordarea concediului de odihnă anual a perioadei de 1 februarie 2016 – 24 octombrie 2016 (timp de muncă parțial).

Or, o interpretare diferită a normelor invocate, este inadmisibilă, deoarece contravine principiului securității raporturilor juridice degajat de art.6 din Convenția europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, în partea ce ține de previzibilitatea legii în corelare cu principiul încrederii legitime. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene (de exemplu cauzele Facini Dori v Recre, 1994, Fot-Frost v Hauptzollant Lubeck. Ost, 1987), principiul încrederii legitime impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă, prin urmare să nu fie interpretabilă și folosită împotriva părții slabe, cum de fapt este și în cazul dedus judecății.

Prin hotărârea 2 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Andriuța a fost respinsă ca fiind neîntemeiată, fiind înaintată împotriva pârâtului necorespunzător.

La 4 octombrie 2019, Cristina Andriuța, în termen, a declarat apel împotriva hotărârii 2 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond cu emiterea unei decizii noi, de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 28 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Cristina Andriuța și a fost menținută hotărârea 2 octombrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe de respingere a acțiunii, or, pretențiile înaintate de reclamantă au fost înaintate împotriva pârâtului necorespunzător.

Aceasta deoarece conform pct. 1 al Statutului CNAS, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 937 din 13 noiembrie 2014, CNAS este o autoritate publică autonomă, de nivel național, subordonată Guvernului, care administrează și gestionează sistemul public de asigurări sociale din Republica Moldova, iar conform pct. 10 al.(3) al Statutului, CNAS este în drept să reprezinte și să apere interesele sale, inclusiv și a caselor teritoriale în instanțele judecătorești de toate nivelele.

Prin urmare, anume CNAS este autoritatea competentă care ține evidența contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, iar ca urmare, Cristina Andriuța urma

să-și îndrepte pretențiile către CNAS, dar nu împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și Inspectoratului General de Carabinieri.

În consecință, instanțele de judecată au constatat că Inspectoratul General al Poliției de Frontieră nu a admis careva încălcări ale legislației muncii în coraport cu Cristina Andriuța, prin urmare, nu poate fi obligat să efectueze careva recalculări.

Nefiind de acord cu decizia din 28 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii 2 octombrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, la 27 martie 2020 prin intermediul poștei electronice, Cristina Andriuța reprezentată de Valentin Andriuța le-a contestat cu recurs nemotivat, care ulterior la 16 iunie 2020 a fost completat cu recursul motivat, solicitându-se în final admiterea acestuia, casarea integrală a actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs cu pronunțarea unei decizii noi, de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și procedural.

A declarat că concluzia instanței de apel este nefondată fără a fi bazată pe legea guvernantă, or, instanța de apel deși a menținut hotărârea instanței de fond, în mod neîntemeiat a schimbat concluzia acesteia, indicând în mod greșit asupra faptului că pârâtul corespunzător în speța dedusă judecății este Casa Națională de Asigurări Sociale, contrar faptului că instanța de fond în hotărâre a stabilit asupra faptului că pârâtul corespunzător ar fi de fapt fostul angajator al recurentei, Inspectoratul General de Carabinieri.

Recurenta Cristina Andriuța a menționat că instanțele ierarhic inferioare au emis acte judecătorești neîntemeiate prin faptul constatării că pretențiile au fost înaintate împotriva pârâtului necorespunzător, potrivit concluziei instanței de fond pretențiile urmau a fi înaintate către fostul angajator, în speța persoana terță Inspectoratul General de Carabinieri, iar potrivit concluziei instanței de apel, pretențiile urmau a fi înaintate către Casa Națională de Asigurări Sociale.

În concluzie, recurenta Cristina Andriuța consideră că instanțele ierarhic inferioare în mod neîntemeiat și nefondat au concluzionat că pretențiile nu urmează a fi înaintate către intimatul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, ori, anume intimatul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră prin prisma actelor normative, și anume a Legii nr.288/2016, Hotărârea Guvernului nr. 1231/2018, este instituția care urmează să îi acorde recurentei o treaptă de salarizare, să îi acorde următorul grad special (în cazul în care expira termenul de aflare în actualul grad special), să îi ofere concediul anual de odihnă calculat proporțional vechimii în muncă, adică anume intimatul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră are calitatea de angajator, iar Inspectoratul General de Carabinieri nu poate fi obligat la exercitarea unor obligații pentru perioada în care nu are relații de muncă cu recurenta Cristina Andriuța.

Instanțele ierarhic inferioare absolut neîntemeiat și lipsit de orice argumentare juridică au constatat că anume Casa Națională de Asigurări Sociale este autoritate publică care s-ar face responsabilă de atribuirea recurentei a unei trepte de salarizare, a concediului și a gradelor speciale.

Referitor la Casa Națională de Asigurări Sociale, recurenta Cristina Andriuța consideră că aceasta nu are nici o competență în atribuirea recurentei a unei trepte de salarizare, a concediului, a gradelor speciale, aceasta nefiind subiect al

raporturilor juridice, iar instanța de apel în mod inexplicabil a ajuns la concluzia că Casa Națională de Asigurări Sociale este pârâtul corespunzător.

Plus la aceasta, instanțele inferioare nu și-au motivat absolut deloc hotărârile judecătorești în condițiile în care se învederează că exigența motivării hotărârii judecătorești este o garanție a caracterului echitabil al procedurii și împotriva arbitrariului instanței de judecată. În acest caz, instanța de apel are obligația de a indica motivele raționamentelor sale și să facă referire la legea guvernantă a speței.

Pe baza acestei analize juridice, instanța de apel trebuie să tragă concluziile de rigoare în urma examinării cererilor de apel. Etapele menționate trebuie să fie consecutive și să se afle într-o strânsă legătură logică, ceea ce consolidează ipoteza că soluția finală a instanței de judecată urmează să rezulte din partea motivată a hotărârii judecătorești.

Or, recurenta consideră că un act judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți, ceea ce în speță lipsește, deoarece prin actele judecătorești emise de instanțele ierarhic inferioare recurenta este pusă în incertitudine asupra faptului cine este pârâtul corespunzător, intimatul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, persoana terță Inspectoratul General de Carabinieri sau Casa Națională de Asigurări Sociale.

În speță, Cristina Andriuța a mai menționat că prin acțiunea civilă au fost solicitate drepturi ce derivă din modul de calculare a vechimii în muncă pentru obținerea unor drepturi ce derivă din activitatea sa actuală și la actualul angajator, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, însă instanțele judecătorești greșit au respins acțiunea ca fiind depusă împotriva unui pârât necorespunzător.

În concluzie a invocat că atât instanța de fond cât și instanța de apel s-au eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de îndeplinire a actului de justiție, au examinat superficial circumstanțele cauzei, nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâri neîntemeiate de respingere a acțiunii.

La 4 iunie 2020 și la 19 iunie 2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat recursul în adresa intimaților, cu explicarea dreptului de a depune referință (f.d.203,218).

Prin referința depusă la 30 iunie 2020, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat declararea recursului depus de Cristina Andriuța reprezentată de Valentin Andriuța ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul nemotivat depus inițial 27 martie 2020 (f.d.194) și cel motivat depus ulterior la 16 iunie 2020 (f.d.207) sunt în termen, or, decizia instanței

de apel a fost adoptată la 28 februarie 2020 (f.d.174) și recepționată de recurentă la 21 mai 2020 (f.d.191,192).

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Cristina Andriuța reprezentată de Valentin Andriuța.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Cristina Andriuța reprezentată de Valentin Andriuța, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Nina Vascan

Iurie Bejenaru